

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558811376/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skjøndt jeg vel kjender mig for ringe til et saadant svart og vigtigt Arbeide, og det maaskee vil findes, at min Dristighed var større, end min Dygtighed, maa min salige og fromme Herres strenge Befaling tjene mig til Undskyldning, saavel hos Eder som hos Efterverdenen, for hvad der fattes mig paa Forstands og Viisdoms Vegne. Dette har jeg ogsaa sagt den gunstige Læser af min Bog iforveien, thi Forord volder ingen Trætte.»

«Af Eder skal vi lære Beskedenhed og Ydmyghed, fromme Fader Saxo! – afbrød Erkebisen den beskedne Olding. – I holder Eder for ringe til at beskrive et enkelt Folks Historie, medens jeg med langt ringere Evner har formastet mig til at besyngne den største Herres største Værk. Derfor maa jeg vel ogsaa af vor lystige Broder Gunner der, med alle hans Berømmelser over min Lærdom og Flid, døie mangen forgyldt Pille, som er bedskere, end alle Mester Harpestrængs Urter.»

«I tager dog langt taalmodigere mod Broder Gunnars bedske Piller, end mod mine uskyldige Urter, ærværdige Herre! – tog Mester Harpestræng Ordet – og var I saa karsk paa Legemet, som paa Sjælen, behøvede I ikke mig i eders Følge.»

Paa Saxos deelagende Spørgsmaal til Erkebispens Sundhed, forsikrede den fromme Andreas, at han følte sig stærk nok til at følge Kongen paa det liflandske Korstog, han haabede der nu snart blev Alvor af. «Dog saa sjelekarsk, som den gode Mester Harpestræng troer mig, maa jeg vel neppe være – tilføiede han med et dybt Suk – hvis jeg virkelig behøver alle de blodrensende Drikke, han et saa god at plage mig med; thi er der saamegen Ureenhed i mit Kjød og Blod, saa mener jeg vist, det maa komme indenfra; og kunde jeg, hvad jeg inderlig ønsker, blive en hellig Guds Mand, som min fromme Navne i Slagelse vist er, og som Abbed Vilhelm var, saa blev jeg vist ogsaa den sundeste Mand i Verden.»

Mester Harpestræng smilede rolig ad den fromme Erkebispens theologiske Lægedomssystem, uden at modsige ham i denne hans Yndlingsforestilling; thi ved sin Omgang med Erkebisen havde han vant sig til denne Synsmaade og anpriste ofte selv et fromt Sind og en hellig Vandel som det bedste Lægemiddel baade for Sjæl og Legem.

Men nu førte Andreas og Broder Gunner den afbrudte Samtale tilbage til Danmarks Historie og bragte gamle Saxo til at fortælle hvad han selv havde seet og oplevet i Valdemar den Stores Dage og i

Absalons, Esbern Snares, Vettekens og den mægtige Sunos daglige Omgang. Den Gamles Øine funkede og han syntes at blive ung paa ny ved at mindes sin mærkværdige Ungdom; han glemte ogsaa derover ganske hvad han nys vilde have sagt om sin Historie og hvorledes han høitidelig vilde overrække den til Erkebispem, hvem den tildeels var tilegnet.

»Men, kjære Fader Saxo! – spurgte Gunner og betragtede med Forundring de mangfoldige Skrifter, som laa opdyngede paa Bordet – hvor var det muligt, at I kunde faa Ro til at blive en saa boglærd Mand, og finde Eder i det stille Stueliv og i at føre Pennen for den krigerske Bisp?»

»Det undrer mig hartad selv – svarede Saxo med et veemodigt Blik paa det store Harnsk ved Kammen – sært var det, at jeg kunde see mig omgivet af saa mandige og herlige Helte, uden selv at gribe Sværdet og øve Krigerfærd ved Absalons Side. Min i Herren salige Fader og min Farfader tjente dog Danneerkongen med Ære i Orlog og Ridderfærd, og jeg folte vel mangengang en krigersk Drift i mit Blod, naar jeg hørte Lurens og Skjoldenes mægtige Klang; men hos min Vugge, ved den fredelige Herthadal, maa det være sjunget, at jeg skulde tjene Land og Konge med en fredelig Dønt; thi aldrig har jeg forstaaet at føre andet Vaaben og Væрге, end Pennen og Griffen. Det tidlige Klosterliv og min idelige Syslen med Skrifter og Bøger maa vel sagtens ogsaa have givet min Adfærd og udvortes Omgængelse i Verden noget Ubehjælpeigt og Stuelærdt, som ikke egnar sig for Ridderen og Helten. Selv min Forkjærlighed for det ædle Romersprog skal i min Ungdom have røbet sig sært i mine Talemaader og Mundheld. En Deel af disse Sægheder, hvorover Ridderne smilede, troer jeg dog nu at have afvænt mig med, ædle Herrer, og paa mine gamle Dage taler jeg nu, som I hører, vort gode danske Maal temmelig ublandet og med samme Lyst og Glæde, som det var classisk Latin. At sidde lige paa en Hest lærte jeg vel ogsaa; men en Ridder og Helt skulde der dog aldrig blive af mig, og jeg maa nøies med den Ære, at være agtet værdig til at optegne de Bedrifter og Heltegjerninger, jeg saae Andre udøve. Hvad der glæder mig meest at ihukomme, kan I nu læse her, og vel meget mere, som jeg kunde ønske at forgjætte, hvis det ikke var Sandhed og for Danmark dyrekjøbt Sandhed.»

Her tog han sin Krønike i Haanden og betragtede endnu engang med Deeltagelse og Kjærlighed dette sit Livs kjære og vigtige Værk,